

[Indenrigsministeren.]

have meget betydelige Operationshonorarer og andre Honorarer ved Siden af deres almindelige Betaling som Embedsmænd.

Naar det er Tilfældet, tror jeg, det er rigtigt at lægge Ansvaret dèr, hvor dette Ansvaret bør ligge, nemlig paa de kommunale Raad, som her er afgørende. Det er det, der er givet Udtryk for i Ændringsforslag Nr. 34, der paalægger de kommunale Raad og i det hele taget de Myndigheder, der staaar bagved de offentlige Sygehuse, Pligt til at indsætte i Sygehusets Regulativ bestemte Regler for den Betaling, Lægerne maa tage paa disse Omraader. Hermed er der givet den fornødne Garanti for, at de Myndigheder, der her bør have Ansvaret og har Pligt til ogsaa at tage Ansvaret, virkelig handler paa den rigtige Maade under Hensyn til den Befolkning, de repræsenterer.

Jeg maa i øvrigt i denne Forbindelse sige, at baade det Ændringsforslag, som jeg nævnte under Nr. 17, og det Ændringsforslag under Nr. 25, jeg før omtalte, er Ændringsforslag, der behandler Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke den ærede Ordfører for Venstre, da han var Medlem af Lægekommisjonen, overhovedet aabenbart ikke har tænkt paa at stille Krav. Der findes ikke i Lægekommisjonen's Betænkning fra det ærede Medlems Side noget Forslag, svarende til disse Ændringsforslag.

Den ærede Ordfører for Venstre omtalte dernæst Ændringsforslag Nr. 27 til § 14, der efter det ærede Medlems Mening tager Sigte paa at bryde den Monopolstilling, som Lægeforeningen har i dens almindelige Takstpolitik. Jeg vil deroverfor gerne sige, at det er interessant at se, at det ærede Medlem ikke har tænkt paa den Monopolstilling, som Lægerne har overfor Enkeltpersoner. Der er overhovedet under de Samraad, jeg har haft med Udvalget, ikke fremført noget Ønske fra Venstres Side om noget Korrektiv til den Monopolstilling, som Lægerne faktisk har overfor alle de Personer, som ikke staaar i Sygekasserne, men man har indskrænket sig til at føre frem Spørgsmaalet om Lægernes Monopolstilling i de Tilfælde, hvor Lægerne staaar overfor ganske bestemte modstaaende Organisationer, nemlig Sygekasseorganisationerne, og hvor Forholdet er dette, at disse Organisationer, der repræsenterer Befolkningen, i dette Øjeblik ikke mener at have noget at beklage sig over paa dette Omraade, hvor disse Organisationer oven i Købet mener, at de Aftaler, som er truffet

Lægerne og dem imellem, har været tilfredsstillende.

Under disse Omstændigheder, hvor netop Befolkningens egne Repræsentanter er af den nævnte Opfattelse, har jeg ikke turdet været med til at slaa denne Ordning i Stykker, som bl. a. er gældende her i København.

Det er ikke Forholdet mellem Lægerne og Befolkningen, der paakalder den Ændring, som det ærede Medlem har stillet Forslag om, for Befolkningens egne Repræsentanter er i dette Øjeblik tilfredse med det. Derimod kan man rejse det Spørgsmaal, om en saadan Aftale, som bl. a. findes her i København, mellem Lægeforeningen og Sygekasserne, betegner et Overgreb, ikke overfor Befolkningen, men overfor andre Læger, som eventuelt maatte ønske at udøve Sygekassepraksis uden at staa i Lægeforeningen. Det er et Problem, som man kan tage op, og det har Fler-tallet ogsaa gjort gennem Ændringsforslag Nr. 30, hvor der gives de Læger, der føler, at en saadan Overenskomst gaar dem for nær, Adgang til at forelægge Spørgsmaalet for Indenrigsministeren, der derefter træffer Afgørelse efter Forhandling med Socialministeren.

Man maa nemlig huske paa i denne Forbindelse, og det er det springende Punkt, som det ikke synes, det ærede Medlem har Blik for, at det staaar ikke i Myndighedernes Magt med den Sygekasseordning, vi har nu, at paatvinge Sygekasserne en bestemt Læge, men at Problemet derimod foreligger i det Øjeblik, Sygekasserne eventuelt maatte ønske at benytte en Læge, som en Overenskomst vil søge at hindre Sygekasserne i at bruge. Det er netop dette, som Ændringsforslag Nr. 30 tager Sigte paa. Ifølge dette Ændringsforslag kan Spørgsmaalet forelægges til Afgørelse for Ministeriet, som derefter kan tage alle berettigede Hensyn paa dette Omraade, saadan som ogsaa det ærede Medlem Hr. Bindslev antydede.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 40, hvor et Mindretal, Venstres Repræsentanter sammen med det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, foreslaar, at Overskriften „Kvaksalveri“ ændres til at hedde „Læg-mænds Udøvelse af Lægegerning“, skal jeg sige, at for mig er dette i og for sig ikke noget stort Spørgsmaal. Paa den anden Side vil jeg dog sige, at jeg begriber ikke, hvorfor vi paa alle Omraader overhovedet her i Landet er paa Jagt efter alle gamle kærnefulde Ord. Ordet Kvaksalver er i